

Drakenbloed

Colofon:

Eerste druk 2012

© Tom Sondaar 2012

© Illustratie en kaftontwerp: Tom Sondaar

ISBN 9789402156294

NUR 284

Uitgeverij Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

All rights reserved.

Strijd om de Aarde
Boek 2

Drakenbloed

Tom Sondaar

Uitgeverij Brave New Books

1

‘Ik heb het toch altijd al gezegd. We gaan ten onder aan onze hebberigheid. Iedereen moet zo nodig twee auto's hebben, of drie. Opwarming van de Aarde, stijging van de zeespiegel, nog even en we wonen straks allemaal in de Noordzee.’ Raasde de heer van Olden, de vader van Jesse. Het hele gezin zat na het avondeten naar een natuurprogramma op tv te kijken, een programma over de ramp die de wereld te wachten staat als we niets doen aan de opwarming van de Aarde die voornamelijk wordt veroorzaakt door de uitstoot van CO2.

‘Hoe lang regent het hier nou al. Volgens mij al maanden!’ Jesse zei niets. Als z'n vader eenmaal op deze toer was viel er toch geen zinnig gesprek met hem te voeren. In één ding moest hij zijn vader gelijk geven. Het regende al heel lang. Misschien dan wel geen maanden maar toch zeker al een aantal weken en dat onafgebroken. Normaal zou Jesse zich aan zoveel regen alleen maar ergeren maar hij maakte zich toch wel een beetje zorgen. In Nederland en juist hier in Hondstong, de stad waar hij woonde, had het in de geschiedenis nog nooit zo langdurig en veel geregend. Hondstong was zelfs al op de televisie geweest. Alle neerslagrecords waren verbroken.

‘De oogst is al verpest, de boeren kunnen niet eens het land op, het is één blubberbende. Alle landbouwmachines zakken er in weg. En heb je gehoord dat het kanaal hier even verderop zijn hoogste waterstand kent aller tijden! Nee geloof me, dit gaat verkeerd aflopen,’ bromde zijn vader verder.

De moeder van Jesse die ook naar het programma keek was zo verstandig om niet tegen haar man in te gaan en haar mond te houden. De enige in de kamer die niet geïnteresseerd was, was Isa, het zusje van Jesse. Zij zat verdiept in een stripboek.

‘Ik sprak je oom en tante van de week nog,’ zei zijn vader terwijl hij naar Jesse keek, ‘maar het is huilen met de pet op. Die arme mensen kunnen niets doen. Oogsten kunnen ze niet met dit weer en alles wat in deze tijd uit de grond moet, ligt weg te rotten op het land. Mijn broer gaat hier nog een keer failliet aan.’

De oom en tante van Jesse hebben een boerderij en Jesse moest de klaagzang van zijn vader over de ellende van de boeren al wekenlang aanhoren.

‘Nee, het is goed mis met deze wereld. Als we niets doen zal het eerdaags afgelopen zijn. We worden allemaal afgestraft voor het vergiftigen van onze planeet. De rampen zullen niet te overzien zijn.’

Het meeste van deze wijsheid haalde de vader van Jesse uit het programma waarnaar ze zaten te kijken. Jesse wist dat het sterk overdreven was, bangmakerij. Maar toch, er was misschien toch wel een kern van waarheid. Een gebeurtenis van een half jaar geleden die hij nog niet vergeten was zat hem nog steeds dwars. Sinds die tijd wist hij dat water voor bepaalde niet-aardse wezens belangrijk is en dat hij samen met anderen zijn leven had gewaagd in een strijd tegen wezens uit andere werelden die probeerden om Hondstong onder water te zetten en dat hij en zijn beste vriend Nick dat hebben voorkomen. Op zich geloofde hij niet dat de langdurige regen hier wat mee te maken had maar

het liet hem toch niet los. Wat als dat wel zo was? Wat stond hen dan te gebeuren?

Er werd aangebeld. Isa sprong op en riep dat ze zou opendoen. Jesse vond het best, kon hij blijven zitten. De vader van Jesse reageerde helemaal niet, zo verstrikt zat hij in het programma. De moeder van Jesse riep Isa na dat ze voorzichtig moest zijn, het werd al donker.

‘Het is voor jou Jesse,’ riep Isa vanuit de hal. ‘Het is Nick!’ Jesse sprong direct op. In de hal begroette hij Nick die er half verzopen uitzag door de harde regen die ook vandaag al de hele dag met bakken uit de lucht kwam.

‘Kom je doen?’ grinnikte Jesse ‘je ziet er niet uit!’

‘Nou dank je, wacht maar. Maar wat ik kom doen, vragen of je mee gaat. Het water van de Tonger staat door de regenoverlast zo hoog dat de dijken dreigen door te breken. Ze zijn bezig gaten te dichten met zandzakken.’

‘Wat! Waar?’

‘De Zuiddijk! Vlakkbij de boerderijen.’

‘Ik ga mee! Wacht even, even mijn jas en schoenen aantrekken.’

In de hal trok Jesse zijn schoenen en jas aan die beiden nog nat waren van eerder op de dag. Terwijl hij zijn jas dicht ritste en naar de deur liep, riep hij naar zijn ouders dat hij nog even weg ging. Jesse hoorde zijn moeder protesteren en op het moment dat hij de deur dichttrok riep zijn vader dat hij binnen moest blijven. Buiten rilde Jesse even. De regen plensde meteen in zijn gezicht. Hij trok zijn kraag nog strakker om zijn nek zodat de regendruppels geen kans kregen naar binnen te lopen. Samen liep hij met Nick de schemerdonkere natte straat uit.

‘Houdt die regen dan nooit op,’ jammerde Nick.

‘Wat vind jij ervan?’ vroeg Jesse.

‘Waarvan?’

‘Dat het al zo lang regent en voor zoveel overlast zorgt.’

‘Nou, knap waardeloos. Ik ben geloof ik geen dag droog van school overgekomen.’

‘Dat bedoel ik niet. Hè gadver...’ mopperde hij omdat hij een plens water op zijn hoofd kreeg.

‘Wat bedoel je dan?’

‘Wat ik bedoel,’ ging Jesse verder terwijl hij het water uit zijn haren schudde, ‘is of het wateroverlast te maken heeft met de wezens van Mourn of Damourr of hoe die werelden dan ook mogen heten.’

‘Nee natuurlijk niet. Dit is gewoon de natuur. Nee hier geloof ik niets van.’

‘Maar denk eens na Nick. We hebben het één en ander meegemaakt. We weten dat er akelige wezens zijn, hier of in een andere wereld, die Hondstong onder water wilden zetten om daar op de één of andere manier voordeel uit te halen.’

Jesse had hier al veel meer over nagedacht dan Nick. Alleen had hij het er met Nick nog niet over gehad. Hij volgde de nieuwsuitzendingen die dagelijks vooral over wateroverlast gingen en dan niet alleen in Nederland. Nee, het verontrustende was juist dat de hele wereld er last van had.

‘Ik weet niet of je het gevolgd hebt maar overal, in de hele wereld, is wateroverlast. Of het regent al weken of maanden en ook zijn er veel overstromingen. Het lijkt wel een nieuwe zondvloed. Weerdeskundigen zitten met hun handen in het haar. Niemand begrijpt er wat van. Niemand snapt het waarom de natuur zo van streek is. Zelfs in landen waar het normaal kurkdroog is, is het nat en vochtig.’

‘Ik weet het niet Jesse. Maar ik vind het te ver gezocht. Ik denk niet dat onze vrienden of vijanden uit andere werelden hier achter zouden zitten.

‘Denk er over na Nick. Dat vraag ik je. De wereld verregent maar in Nederland schijnt ‘t het ergst te zijn. En waar in Nederland is het, het hevigst?’

Nick zei even niets en antwoordde toen:

‘Hier?’

‘Precies. Denk er over na!’

‘Zal ik doen maar ik denk dat het puur toeval is.’

Hoewel het nog niet helemaal donker was, hadden ze bij de dijk lichten aangebracht. Grote schijnwerpers verlichtten de dijk wat een spookachtig beeld gaf. De bedrijvigheid was groot. Tientallen mensen waren aanwezig. Jesse en Nick naderden het drukke tafereel. Ze waren van de verharde weg afgestapt en ploeterden door het drassige weiland. Eenmaal bleef Nick zijn schoen in de modder vastzitten. Hinkend op één been had hij zijn schoen losgetrokken en die mopperend weer aangetrokken.

‘Wat kunnen we doen?’ vroeg Jesse aan Nick.

‘Vraag het die man, hij lijkt iemand die hier alles regelt.’

Jesse liep op de man af en vroeg hem of ze konden helpen. De man bekeek de jongens eerst. Waren ze krachtig genoeg? Hoewel hij twijfelde, wist hij ook dat ze eigenlijk mensen te kort kwamen.

‘Ja graag. Meld je daar verderop bij de vrachtwagen, daar waar het zand wordt gelost en help zakken met zand vullen.’

Jesse wilde tegen de man zeggen dat ze hun best zouden doen maar die luisterde al niet meer. Hij schreeuwde naar een ander dat ze moesten opschieten en sneller de zandzakken moesten leveren. Jesse en Nick holden door de gutsende regen naar de plek waar de vrachtwagen zojuist een berg zand had leeg gekieperd.

Verschillende mannen waren daar de zakken aan het vullen met zand. Jesse vroeg of ze konden helpen.

‘Ja graag,’ brulde de drijfnatte man. ‘Pak van die stapel een zak en vul hem met zand. Het best is het om met zijn tweeën te doen. Één houdt de zak open terwijl de ander het zand er in schept. Hier heb je een schep.’

‘Hou jij maar eerst de zak open,’ zei Nick tegen Jesse terwijl hij de schep aanpakte.

Nick schepte het zand in de door Jesse opengehouden zak. Elke keer als hij bukte om te scheppen voelde hij het koude regenwater via zijn nek zijn rug oplopen. ‘Even niet aan denken’ dacht hij rillend.

De zak was nog niet half gevuld toen er een man kwam aanrennen die vroeg of ze klaar waren. Toen hij zag dat ze pas halverwege waren liep hij door naar een paar andere zakkenvullers.

Nick schepte stevig door en de zak was nog maar net vol toen er weer iemand kwam aanrennen en de zak van hen overnam. Hij trok de zak dicht en slingerde de zware zak met kracht over zijn schouder. Hij zakte door het gewicht iets door zijn benen maar zette toch stevig de pas in en liep naar de dijk. De jongens keken hem na en zagen hem in het schaarse licht van de lampen naar de dijk lopen. Jesse pakte een nieuwe zak en vroeg of hij het scheppen van Nick moest overnemen. Dat was nog niet nodig. Nick zette de vaart er weer in en schepte stevig door.

‘Niet te vol voor mij,’ zei een kleine man de hijgend naast hen kwam staan. Het haar van de man plakte in natte slierten aan zijn hoofd, de bril was op het puntje van zijn neus gezakt en het glas was bijna ondoorzichtig door de vele regendruppels.

‘Zo goed,’ vroeg Jesse terwijl de zak naar de man openhield.

‘Meer dan genoeg,’ verzuchtte de man. ‘De regen maakt het zand extra zwaar. Help me even de zak op te tillen.’

Nick had zijn schep in het zand gestoken en tilde samen met Jesse de zandzak over de schouder van de man. De man kreunde maar zette zich schrap en liep wankelend richting de dijk.

Jesse en Nick gingen vervolgens verder met de volgende zandzak. Elkaar afwisselend, dan Jesse scheppend en dan weer Nick, vulden ze de ene na de ander zak met zand. Telkens werden de zakken weggehaald door steeds natter en vermoeiender wordende mannen.

Ook Jesse en Nick raakten behoorlijk uitgeput maar gingen door totdat een man riep dat ze konden stoppen. Er was voldoende versteviging aangebracht.

Nick liet zich achterover vallen op de berg drijfnaat zand. Het kon hem niets meer schelen zo vies was hij geworden van het werk.

‘Kom, we gaan bij de dijk kijken,’ zei een doodvermoeide Jesse terwijl hij de schep in het zand gooide.

Moeizaam stond Nick op en liep samen met Jesse naar de dijk. In het licht van de aangebrachte schijnwerpers zagen ze een tiental uitgeputte mannen op de grond zitten of liggen. Op de dijk waren enkele honderden zandzakken als een enorme pleister aangebracht.

‘Dit moet voorlopig voldoende zijn,’ zei een man naast hen.

‘Ik mag het hopen,’ bromde een ander terwijl hij zich op de grond liet zakken.

‘Hoe die breuk is ontstaan is voor mij een groot raadsel.’

‘Hoezo?’ vroeg Jesse aan de man.

‘Hoezo? Nou gewoon, ik weet het niet. We weten dat er een paar zwakke plekken zijn en dit is er één van. Het weer is slecht, de Tonger staat hoog, maar toch, normaal moet zo’n dijk toch in staat zijn het water tegen te houden.’

‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Wat weten we nog niet, maar vanmiddag werd door iemand ontdekt dat de dijk begon te scheuren. We zijn meteen in actie gekomen. Dank dat jullie ook hebben meegeholpen.’

Jesse aanvaardde de dank maar voelde zich moe, nat en zanderig. Al zijn kleding was doorweekt. Het regenwater voelde hij op zijn huid en alles zat onder het natte zand.

‘Nog meer problemen!’ schreeuwde een man die kwam aanrennen.

‘Wat is er?’

‘Een kilometer of twee verderop op de plaats waar de Tonger een bocht maakt is nog een scheur ontdekt.’

‘Dat meen je niet?’

‘Helaas wel. Er is al een groep aanwezig maar ze hebben hulp nodig. Wie nog kan moet helpen.’

Een aantal mannen die op de grond zat zuchtten maar sommigen stonden op. Van plan om te helpen.

‘Gaan jullie maar naar huis,’ zei de man die naast Jesse en Nick stond.

‘Ik ben niet in staat om nog één zandzak te vullen,’ mompelde Nick.

‘Ik ook niet,’ zei Jesse. ‘Maar misschien kunnen we wel even gaan kijken hoe erg het is.’

‘Oké dan, laten we gaan.’

Het was niet ver lopen maar door het slechte weer en de donkere avond viel het niet mee. De regen leek wel steeds harder naar beneden te komen. Jesse en Nick moesten voortdurend het water uit hun ogen wrijven anders zagen ze niets. Het land waar ze overheen liepen was drassig en drijfmat wat het tempo vertraagde, ze konden de groep mannen maar nauwelijks bijhouden. Op afstand zagen ze een lichtschijnsel en toen ze dichterbij kwamen zagen ze dat dat afkomstig was van een grote auto. Nog dichterbij zagen ze dat het een brandweerauto was.

Verschillende brandweermannen liepen bij de dijk rond en bekeken de situatie.

‘We moeten snel actie ondernemen anders zijn we te laat en hebben we een dijkdoorbraak.’ Schreeuwde één van de brandweermannen tegen de nieuwkomers.

‘Is er al zand onderweg?’

‘De vrachtwagen kan elk moment hier zijn, zakken hebben we al.’

‘Kunnen wij wat doen?’ vroeg Jesse.

‘Gaan jullie maar naar huis jongens, het wordt hier gevaarlijk. Als die dijk het begeeft is het hollen geblazen.’

‘Kunnen we echt niet helpen?’

‘Liever niet. Liever geen ongelukken met jongeren.’ De brandweerman draaide zich om en begon bevelen uit te delen aan de andere mannen.

‘Wat doen we?’ vroeg Jesse.

‘Laten we maar naar huis gaan. Ik ben doodmoe, nat en heb het koud.’

‘Het is zeker koud, ik verlang naar een warm bad.’

‘En bed!’

‘Kom, we gaan.’

Jesse en Nick liepen hetzelfde modderige pad terug. Regelmatig kwamen ze mannen tegen die te hulp kwamen en op weg waren naar de dijk. Een enkeling begroette hen.

Terug in de bebouwde kom, waar de straten verhard waren namen ze afscheid van elkaar. Nick ging rechtstreeks naar huis en liep niet met Jesse mee.

‘Hé Nick!’ riep Jesse hem na.

‘Tisser,’ antwoordde Nick terwijl hij zich omdraaide.

‘Je ziet er niet uit man,’ grapte Jesse.

‘Nee jij wel dan,’ lachte Nick.

‘Maar wil je,’ vervolgde Jesse nu serieus, ‘nadenken over wat al deze overlast en wat we een half jaar geleden hebben meegemaakt met elkaar te maken zou kunnen hebben?’

‘Doe ik, komt goed.’ Nick draaide zich om en liep weg.

Jesse keek hem na en vervolgde toen ook zijn weg naar huis.

Thuis op de deurmat bleef Jesse staan. Als hij de hal verder zou inlopen zou alles onder de modder komen. Wankelend trok hij eerst zijn schoenen uit. Dat ging moeizaam omdat de doorweekte schoenen aan zijn voeten waren vastgezogen. De moeder van Jesse, die geluiden bij de voordeur had gehoord, kwam de hal binnengelopen en riep verschikt uit:

‘Jesse! Wat is er met jou gebeurd?’

‘Geholpen bij de dijk mam.’

‘Wat bedoel je en wat ben je vies. Blijf daar staan anders komt alles onder die viezigheid.’

‘Gadver...Jesse!’ riep Isa die ook de hal was komen binnenlopen. ‘Je lijkt wel een modderspook. Heb je in de regen gevochten?’

De vader van Jesse kwam op het tumult af en kon zijn ogen niet geloven.

‘Wat heb jij uitgespookt? Nou?’

Jesse vertelde het hele verhaal. Dat er een bijna dijkdoorbraak was en dat ze hadden geholpen om dat te voorkomen. Vervolgens dat ze nog naar een andere plek waren gegaan, bij de bocht, maar dat hen werd aangeraden weg te gaan.

‘Je bedoelt bij de bocht daar waar je oom en tante een boerderij hebben?’ vroeg zijn vader bezorgd.

Jesse moest even nadenken en zei toen dat het inderdaad daar was. Het was niet eerder bij hem opgekomen dat de scheur in de dijk zo dichtbij bij de boerderij van zijn oom en tante was.

‘Nou, doe ook maar al je kleren uit,’ zei zijn moeder, ‘dan neem ik ze mee naar boven en doe ze meteen in de wasmachine. En jij gaat direct douchen. In zijn ondergoed en verkleumd van de kou rende Jesse naar de badkamer en sprong onder de douche. Van het warme water werd hij weer mens.

Na het douchen had Jesse geen zin meer om naar beneden te gaan en hij besloot dan ook om meteen maar onder de wol te kruipen. Hij was moe en een keer vroeg naar bed kon geen kwaad. Morgen was het zaterdag, geen school dus lekker uitslapen.

2

Die nacht had Jesse een vreemde droom, waarschijnlijk door alle inspanningen en indrukken van de avond ervoor. Omdat het niet opgehouden was met regenen stroomde de rivier de Tonger over. Het water gutste over de dijken. Iedereen van Hondstong was opgeroepen om te helpen. Alle inwoners van de stad stonden tot hun knieën in het water en probeerden het water tegen te houden.

‘Ik heb weleens gehoord dat je je vinger in de dijk moet steken,’ zei Jesse tegen een vreemde man naast hem. De man keek hem niet-begrijpend aan en haalde zijn schouders op.

‘Maar ik weet niet waar het gat van de dijk is,’ ging Jesse verder. Achter hen werd het loeien van een sirene van een brandweerauto hoorbaar. Jesse keek om en zag het rode gevaarte op zich afkomen. Op het dak van de brandweerauto stond een brandweerman met in zijn handen een brandslang waaruit een forse waterstraal spoot. Alle mensen om Jesse heen begonnen te juichen. Jesse zelf snapte er niets van. Hij stapte opzij omdat de auto nu heel dichtbij was gekomen. De brandweerauto passeerde en reed bijna rechtop naar boven de dijk op. Boven op de dijk bleef de auto staan. Onder luide toejuichingen bleef de

brandweerman waterspuiten en schreeuwde daarbij dat hij ze allemaal zou terugpakken. Jesse wilde zich er mee bemoeien, hij wilde schreeuwen daarmee op te houden, ze zouden alles nat maken. Woest begon hij tegen de dijk op te klimmen maar steeds gleed hij terug. Jesse vroeg aan de man naast hem om hem te helpen.

‘Hoe heet je,’ vroeg de man.

‘Ik heet Jesse en ik moet naar boven ik moet ze tegenhouden.’

‘Jesse, heet je Jesse?’

‘Help me dan?’

‘Jesse, Jesse, Jesse!’

Jesse schrok wakker, deed zijn ogen open maar meteen ook weer dicht. Het was licht in zijn kanten omdat de gordijnen al geopend waren.

‘Maar wa...’ wilde hij zeggen maar zag dat zijn vader naast zijn bed stond.

‘Jemig, wat ben jij moeilijk wakker te krijgen. Zeker door gisteravond.’

‘Wat is er pa?’

‘Luister Jesse, er is iets ergs gebeurd vannacht.’

Jesse zat meteen rechtop in zijn bed.

‘Wat is er dan?’

‘De dijk waar je het gisteren over had is toch doorgebroken. Het was net op het nieuws.’

‘Wat vreselijk, wat vertelden ze verder?’

‘Dat de dijk is doorgebroken maar daarna wel weer is gedicht. Helaas is er een groot stuk land onder water komen te staan.’

‘Land van oom en tante.’

‘Dat weet ik nog niet maar ik maak me wel zorgen, ik ga er heen om te kijken wat de toestand is en of ik kan helpen. Ik wil vragen of je meegaat.’

‘Ja natuurlijk!’ antwoordde Jesse en sprong zijn bed uit.

Nog geen vijf minuten later was Jesse aangekleed beneden. Zijn vader stond hem op te wachten met droge regenkleding.

‘Moeten we nog iets meenemen,’ vroeg Jesse.

‘Geen idee wat, laten we maar gaan kijken.’

‘Doen jullie wel voorzichtig,’ vroeg mevrouw van Olden bezorgd.

‘We kijken uit ma,’ antwoordde Jesse terwijl hij naar buiten stapte. Buiten was nog niet veel veranderd in vergelijking met de avond ervoor. Hoewel het nu licht was regende het nog steeds hard.

Nick had ook een droom gehad, maar die was heel anders dan die van Jesse. Badend in het zweet was Nick zojuist wakker geworden. Angstig, op zijn rug liggend, dacht hij na over de droom. Het had zeker te maken met de inspanningen van de avond ervoor. Het intensief helpen om een dijkdoorbraak te voorkomen. Het was allemaal heel spannend geweest. En dan nog de ideeën van Jesse dat al het wateroverlast te maken had met monsters uit een andere wereld. Alles was in zijn droom teruggekomen. Het was niet alleen de droom geweest maar ook de beleving, alles leek zo echt.

Zijn droom was eerst normaal geweest. Samen met Jesse was hij in de stromende regen naar de dijk gegaan. Daarna was alles snel veranderd. In plaats van de dijk te verstevigen waren de mannen juist gaten aan het graven in de dijk. Ook Jesse had een schep gepakt en was gaan meehelpen. Nick wist dat er wat mis was. Waarom repareerden ze de dijk niet? Hij zag al dunne straaltjes water door het zand van de dijk stromen.

‘Waarom doen jullie dit?’ had hij geschreeuwd.

De mannen hadden zich lachend naar hem omgedraaid en wezen naar iemand achter hem en zeiden “dat moet van hem.”

Nick had zich omgedraaid en zag achter zich een grote man staan. De man stond met een boze uitdrukking op zijn gezicht en met zijn handen in zijn zij naar hem te kijken. De man was

lelijk. Groot hoofd en een dikke nek. De oren waren klein maar de neus grof en lelijk. Hij wilde wat tegen de man zeggen maar toen hij nog eens goed keek zag hij dat het Benno was, veel ouder en groter. De trol was terug! Van schrik was Nick naar achteren gestapt en tegen Jesse aangeboden. Die duwde hem terug en lachte, “bang voor meneer Benno?”

‘Waarom luisteren jullie naar hem, hij is een trol en wil dat de hele stad overstroomt?’

‘Hé, nu is het afgelopen,’ brulde Benno. ‘Je maakt al mijn vrienden bang.’ Vervolgens stapte Benno op Nick af.

‘Pak hem Benno!’ schreeuwden ze allemaal.

Nick was heel bang geworden draaide zich om en probeerde de dijk op te klimmen. Telkens gleed hij terug en kwam hij niet hoger. Benno, Jesse en alle anderen stonden hard te lachen. Plotseling pakte Benno Nick van achteren beet.

‘Ik zal je een handje helpen!’ en slingerde Nick door de lucht de dijk op. Door de regen was het bovenop de dijk modderig en glad zodat Nick aan de andere kant het water ingleed. De stroming was snel en Nick werd direct door het water meegevoerd. Hevig sloeg hij met zijn armen om zich heen en probeerde boven te blijven. Vele malen ging hij kopje onder. De stroming werd heftiger waardoor hij steeds sneller ging. Het leek wel of hij in een waterachtbaan zat! Naast hem kwam een boomstam drijven en Nick probeerde die te pakken. Samen met de boomstam werd hij meegesleurd richting een klein eilandje middenin de rivier. Gelukkig bleef de boomstam ergens aan een paar andere takken vastzitten waardoor hij het stukje land kon opkruipen. Drijfmat en moe zat hij daar in het zand. Nick hoorde iets achter zich, draaide zich om en keek tot zijn schrik in de vurige ogen van de weerwolf. Die gromde naar hem en liet zijn tanden zien. Het bloed van de wethouder zat er nog op. Nick wilde opspringen en er vandoor gaan maar hij kon het niet. De kop van het beest veranderde in een menselijk hoofd. De neus en bek slonken tot menselijke vormen. De rest van het lichaam

had het uiterlijk van een wolf gehouden. Nick keek er gespannen naar. Het was een mannenhoofd, hij kende het gezicht niet. Langzaam opende het vreemde wezen zijn mond, net of het iets wilde zeggen, maar geluid hoorde Nick niet. Het monster deed weer een poging en nu kwam er wat meer geluid uit de mond. Het was een mix van dierlijk gegrom en woorden. Nick moest zijn best doen om het te verstaan. Alleen de woorden “blijf zoeken en sleutel” kon hij maar met moeite verstaan. In één keer was het gezicht weg en had het beest weer de kop van een wolf gekregen. Bloed droop uit zijn bek. Grommend kwam het dier naar Nick toe die zich geen seconde bedacht en opsprong en wegrende. De weerwolf volgde hem. Nick voelde dat hij werd ingehaald. Op het moment dat de weerwolf hem bijna te pakken had voelde hij iets op zijn rug. Stevige klauwen grepen hem beet. Even dacht hij dat het de klauwen van de weerwolf waren maar in plaats dat hij naar de grond getrokken werd ging hij omhoog. Hij vloog door de lucht. Wat hem beet had kon hij niet zien. Maar hij was voorlopig gered van de gruwelijke klauwen van de weerwolf. Hoog boven het land zweefde hij nu. Hij zag Hondstong van bovenaf. Hij zag de huizen en de straten en hij zag ook dat alles onder water stond, heel Hondstong. Hij vloog over de dijk en zag dat er grote gaten in zaten. Het water stroomde in golven het land op. Bovenop nog een niet aangetast stuk dijk stonden de mannen. Ook Jesse en Benno kon hij zien. Ze keken naar boven, naar hem. Ze joelden naar hem. Maar hij vloog verder, hij vloog door totdat Hondstong uit het zicht was. Op dat moment was hij wakker geworden. Nu hij wist dat het een droom was kwam hij langzaam tot rust. Een half jaar geleden had hij samen met Jesse een avontuur beleefd. Met Aiden, een jongen uit een andere wereld, hadden ze achter een weerwolf aangezeten en waren uiteindelijk ver onder de grond, onder Hondstong, beland om tegen dwergen en kaakwormen te vechten. De kennismaking met de weerwolf was voor Nick het zwaarst geweest. Hij alleen had oog in oog met de

weerwolf gestaan. Nadat hij had gezien hoe het monster de wethouder had gedood was het beest op hem afgekomen. Hij had hem aangestaard, het beest wist dat Nick daar verscholen zat maar was daarna zonder Nick kwaad te doen weggegaan. Nick had toen gedacht dat zijn laatste uur had geslagen. Hij had wel verwacht dat hij door de nare ervaring nachtmerries zou krijgen, maar niets van dat al. Een half jaar was er niets aan de hand geweest. Niet naar gedroomd en ook overdag geen vervelende dingen meegemaakt. Tot nu dan. Nu had hij een nachtmerrie gehad waarin ook de weerwolf voorkwam. Had alles dan toch met elkaar te maken? Had Jesse dan toch gelijk dat de regen te maken had met wat zij hadden meegemaakt? Hij wist het niet maar hij nam zich voor om zijn droom aan Jesse te vertellen.

Jesse en zijn vader waren bij de rand van de stad aangekomen. Tot zover stond ook het water. Er waren veel mensen in de weer. Ook brandweermannen waren erbij. Jesse keek uit over de watervlakte. Hier en daar vaarden bootjes, sommige vervoerden het één en ander, anderen leken naar iets te zoeken.

‘Daar!’ wees zijn vader. ‘Dat is de boerderij van oom en tante. Jesse keek naar het punt waarnaar zijn vader wees maar het enige wat hij zag was de punt van het dak. De rest van de boerderij stond onder water.

‘Dat ziet er niet goed uit,’ zei Jesse.

‘Het is vreselijk!’

‘Waar zouden oom en tante zijn, als ze daar nog zijn dan zou dat niet goed zijn.’

Jesses vader vroeg aan de man naast hem of hij soms wist waar de bewoners van de boerderij waren. De man haalde zijn schouders op.

‘Geen idee, vraag het aan die brandweermannen die zijn al de hele nacht en ochtend in de weer.’

‘Dank je,’ zei Jesses vader en liep op een brandweerman af.

‘Die mensen van de boerderij? Die hebben we nog niet gevonden. Het kan zijn dat ze gevlucht zijn en ergens zijn ondergebracht. Het vee heeft het er minder goed van af gebracht. Jesse hoorde dat en keek naar het ondergestroomde land. Eerst wist hij niet wat het was maar toen drong tot hem door naar wat hij keek en wat er in het water dreef. Het waren dode dieren. Kadavers van verdrinken koeien dreven met hun poten naar boven in het water.

Geschokt wees hij naar de dode dieren. Zijn vader knikte, die had het al gezien.

‘Ik hoop dat het goed gaat met oom en tante en dat ze inderdaad ergens zijn ondergebracht.’

Zijn vader antwoordde niet maar staaarde over de watervlakte.

Jesse rilde van de regen en wind. Hier in de open vlakte voelde je de kou. Als ze zo zouden blijven staan werden ze alleen maar kouder, ze moesten iets doen.

‘Zullen we vragen of we kunnen helpen?’

Meneer van Olden knikte langzaam.

‘Kunnen we iets doen?’ vroeg Jesse aan de brandweerman.

‘We kunnen best wat hulp gebruiken.’

‘Eh, ja natuurlijk. Zegt u maar wat we kunnen doen,’ stotterde Jesses vader.

‘Er komt daar een bootje aan. Die neem ik over en vaar daarmee naar het midden. Omdat het land daar wat hoger ligt is dat stuk nog droog. Daar staan een paar schapen die opgehaald moeten worden.’

‘Oh, ja. Natuurlijk willen we daarbij helpen, is het goed als mijn zoon ook meegaat om te helpen?’

De brandweerman keek naar Jesse en antwoordde toen:

‘Lijkt me geen probleem. Je ziet er sterk genoeg uit.’

Inmiddels was het bootje aangekomen. De bestuurder liet het op het zand vastlopen.

‘Hij is voor jou John. Je moet wel opschieten want die schapen moeten daar weg.’